

POTULNÝ ZPĚVÁK

Jednou si vám vzpomněly dvě psí víly, že se nenápadně proběhnou mezi obyčejnými pejsky. Vzaly na sebe podobu urousaných toulavých voříšků a měly legraci z toho, jak nad nimi všichni ostatní ohrnují pysky. Dováděly a škádli-ly kolemjdoucí. Někdo na ně zavrčel, jiný se znechuceně odvrátil.

Na cestě do města však potkaly veselého mladého fouska, který je zdvořile a přívětivě pozdravil.

„Je to možné, aby na zemi ještě existovali psi, kteří si váží každého, ať vypadá tak či onak?“ podivila se první víla.

„Je to příjemné zjištění,“ přizvukovala druhá, „myslím, že bychom mu měly zpříjemnit život také. Což takhle dát mu dárek?“

„To je nápad! Víš, co já mu dám do života? Zdravý psí rozum. Vždycky bude vědět, co je správné, ve všem si bude vědět rady.“

„Má milá, nic proti tvému daru nemám, ale že by mu příliš zpříjemnil život? Nevím, nevím... To já mu dávám do života kliku.“

„Cože, jakou kliku? Na otvírání dveří?“

„Jsi poněkud natvrdlá víla, má milá. Přece, ať půjde, kam půjde, vždycky bude mít kliku.“

„Jo ták, jako že nebude mít pech, smůlu, den blbec? To je prima dar! Jen jestli našich darů bude umět využít?“

„Tak ho zkrátka budeme chvíli pozorovat.“

„To je nápad, milá přítelkyně, to se určitě nudit nebudeme.“

Fousek Hafoš zatím o ničem neměl ani tušení a dál se ubíral do města. Co tam bude dělat, ještě netušil, ale ochotný šikovný pes se užíví vždycky, říkal si. Jak tak zvědavě procházel ulicemi, zaslechl krásný sborový zpěv.

To by bylo zaměstnání, pomyslel si v duchu a bezděky zamířil za hlasem. Ve chvíli, kdy zastavil před domem,

z něhož se zpěv ozýval, všechno utichlo a uslyšel zoufalý hlas.

„Já se z toho zblázním! Copak nikdo nedokáže zazpívat to sólo bez chyb? Jak máme vystupovat před princeznou s takovým příšerným vytím?“

Fousek Hafoš vstoupil dovnitř, pozdravil a prohlásil: „Dovolte mi, abych to zkusil. Zpívám totiž rád a dobře.“

„Skromností neoplýváš, mládenče, ale budiž. Ukaž nám, co umíš,“ přikývl sbormistr.

Hafoš nechal rozeznít svůj hlas v plném rozsahu, až se chvěla i okna u sousedů.

„Zpíváš fantasticky. Zůstaň u nás, můžeš-li. Příští týden budeme účinkovat na zámku před princeznou, aby se chudinka trochu rozveselila.“

„A copak se jí přihodilo, že je smutná?“ zajímal se Hafoš.

„Ty to nevíš?“ podivil se mistr.

„Přicházím zdaleka, kde o vašem království nikdo nevyprávěl.“

„Ach ták. Já ti to tedy povím. Naše princezna už je víc jak rok němá. Na nikoho ani nezaňafá. Zlé jazyky tvrdí, že je to proto, aby nemusela říci své ano na svatbě s nejvyšším komořím, který požádal o její ruku.“

„Proč by si měla brát právě komořího?“

„To víš, je bohatý, chodí s králem na hony a dovede krásně lichotivě hovořit. Je to takový psí patolízal. Ovšem našemu králi se to líbí.“

„A to se princezně nikdo nesnažil pomoci?“

„Ale snažil, snažil. Jenže každého, kdo se o to pokusil, pan komoří zničil nebo vyhnal. Teď už se do zámku k princezně nikdo neodváží přijít.“

„Jenže my jí přece jdeme zazpívat.“

„Nedělej si naděje, chlapče. Ani ji nezahlédneš. Bude sedět za závěsem a my se vůbec nedozvíme, zdali se jí naše vystoupení líbilo.“

Hafoš nad tím zavrtěl nedůvěřivě hlavou, ale pak se zase

zapojil do další sborové činnosti.

Za týden po jeho příchodu byl jejich pěvecký soubor pozván na zámeckou slavnost. Před jejím začátkem dal král veřejně vybubnovat, že ten, komu se podaří vrátit princezně řeč, bude moci požádat o její ruku. Kdo však neuspěje, bude vhozen mezi divoké hladové šelmy.

Hafoš váhal. Měl velikou chuť to zkusit, ale riziko tu bylo mimořádně veliké.

Během zpěvu jejich souboru opravdu nebylo princeznu vidět. Ale nakonec se poodhrnul závěs, který ukrýval roztomilou psí krásku. Usmála se na ně a spokojeně pokynula tlapkou.

To byla poslední kapka k Hafošovu rozhodování. Uklonil se před králem, a že by rád s princeznou promluvil. „Rozmyslel sis to dobře, mládenče?“ zeptal se ještě král, kterému byl smělý mládenec sympatický.

„Ano, pane králi.“

„Dobrá. Můj komoří tě dovede za princeznou. Máš tři dny na to, abys jí vrátil řeč.“

Jenže lstivý komoří dovedl Hafóše do zahrady, aby tam na princeznu počkal. Princeznu pak zamkl v její komnatě v nejvyšším patře.

Hafoš čekal, čekal, ale marně. Rozhodl se, že jí alespoň zkusí zazpívat:

„Kdo je vždy hravý,

ostatní baví,

skáče a dovádí,

a kdo ho pohladí

uprostřed klusu,

dostane pusy.

Věrný je přítel

včera i dnes,

řekněte kdo,

řekněte kdo?“

Zahrada při jeho písničce utichla a kdesi nahoře se pootev-

řelo okno.

„Řekněte kdo...“ zazpívala tichounká ozvěna a doplnila:
„no přece pes.“

Zdálo se mi to, nebo opravdu někdo něco řekl, rozhlížel se rozpačitě Hafoš,
ale kolem se už nic nepohnulo.

Druhý den byl znovu uveden do zahrady a marné čekání si krátil zpěvem:

„Dostal jsem pannu,
má útlý pas,
překrásné šaty,
však žádný hlas.
Času moc nezbyvá,
tlapky mě zebou
s kýmpak si zazpívá...“

Hafošovi už bylo tak smutno, že ani nedozpíval a ztichl uprostřed noty.

„...no přece s tebou,“ ozvalo se dokončení odněkud shora. Jak se tím směrem podíval, zahlédl ještě známou roztomilou tlamičku.

Třetí den přišel za ním do zahrady i sám král. Hafoš byl právě uprostřed písničky:

„...pro svoji nevěstu život dám v sázku, co mi dáš na cestu...“ zarazil se, když uviděl tu vzácnou návštěvu.

„...přece svou lásku,“ dopověděl hlásek z horního okna.

„Tys to dokázal, ona promluvila,“ objal ho král a vedl Hafoše do korunovačního sálu. Chvilku hrabal v truhle s poklady, až našel korunu. Vložil ji Hafošovi na hlavu.

„Toto království je teď tvé i s princeznou.“

Co měl Hafoš dělat, pustil se tedy do panování a jestli se neupanoval k smrti, panuje dodnes.